

Május 2, péntek. Négyheti zürzavar után ma tartattuk meg az első pénteki konferenciát, ami nagyon jól esett lelkünknek.

Az állami menhelyből 11 gyermeket hoztak, akiket az I. emeleti 48-as hálóban helyeztünk el. Velük jött egy gondozónő és három üdülő-gondozónő a menhelyből. Ezek is itt vettek lakást.

Május 3, szombat. Déli 11 óra tájban a liquidáló bizottság két tagja kérette nt. Vizitátornőt a beszéd-szobába. Magukkal hozták elliquidált és immár visszakapott értékeinket és tudomásunkra adták, hogy a zár alól fel vagyunk mentve, a ház megint a mienk. Ennek tudomásulvétele és elismerése jeléül a Vizitátornőnek azonnal elismervényt kellett három példányban kiállítania, két nővéreket, mint tanunak aláírása mellett.

Ez olyan fordulat volt, amilyenre még álmunkba se mertünk volna gondolni. Nt. Vizitátornő, meglepetését palástolva, csak annyit kérdezett, hogy kinek köszönhetjük ezt. A kiküldöttek azt felelték, hogy ők nem illetékesek e tekintetben felvilágosítást adni, forduljunk ahhoz a külföldi misszióhoz, amelyik oltalmába vett.

Természetesen, Gárdonyinak, a mindenüttjelenlevőnek szintén be kellett ide jönnie, amint mindig oda is szegődött, valahányszor a Vizitátornő idegenekkel beszélt. Most rögtön felfogta, miről van szó. Izgatottan fordult a Vizitátornőhöz és azt kérdezte, megtartja-e továbbra is a házmestert és egyéb személyzetet, melyet ők állítottak be. Nt. Vizitátornő ebből a kérdésből világosan megértette, hogy mi vagyunk a helyzet urai. Arra hivatkozva tehát, hogy nővérei vannak, akik eddig is betöltötték a ház tisztségeit, tagadó választ adott.

(Folytatjuk.)

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
a magyarországi irgalmasszónévérek számára.

6. ÉVFOLYAM. 1920. 7. SZÁM.

TARTALOM: Hazai. — Ünnepi beszéd. — Boldog Lujza Anyánk elvei. VI. — Ébredés-Megújulás. VI. — Megkésétt levelek. III. — A központi ház krónikájából. VI.

Hazai.

Sokszor fordul elő az életben, hogy a jó szülők még utolsó falatjukat is megosztják távollevő gyermekeikkel. A nővérek, akik növendékekkel foglalkoznak, tapasztalják ezt. Tudja az a jó édesanya, mily öröme van gyermekének, ha csomagot kap hazulról, mert az már úgy van: a hazai mindig jobb, mint az intézeti; s pedig csak azért, mert *hazai*. A szerencsés gyermek, akinek címére a küldemény érkezik, ujjongva fogadja s mohó étvágygal fogyasztja el a jóízű hazait. Olykor kis levélke is van mellékelve; persze, ennek is nagyon örül, különösen, ha maga az édesanya, vagy édesatyja írta.

Nemrégem e szavakkal küldte egy édesanya leányának az intézetbe a küldeményt: „Ez volt utolsó lisztünk; süttöttem kis mákos kalácsot az ünnepre: de belőle, kedves leányom, neked is juttatunk; váljék egészségedre!” — Ilyen a szülői szeretet. — Persze csak földiekre terjed ki a legtöbb esetben.

Ezt a szeretetet, de magasabb értelemben követjük most mi is, amikor az elmúlt szent Triduum bőséges

kegyelmeiből kedves nővéreinknek is juttatunk annyit, amennyit csak lehet.

Ebben és a következő számban közöljük azokat a hatalmas szentbeszédeket, amelyek az emlékezetes hármás ünnep folyamán Központunk kápolnájában elhangzottak. Egyet boldog Anyánkról, egyet boldog Vértanu-nővéreinkről.

Azt hiszem, nem szükséges kedves nővéreimet külön felszólítanom, hogy fogadják ezt és mindazt, amit a Központi Lap útján küldhetünk, oly igaz szeretettel, mint az említett gyermekek fogadját a *hazait*. Ez a mi postánk; ez az a csomag, amit havonként küldünk. A Lap minden cikke egy-egy darab *hazai*, amit jóakaratumk s irántuk érzett igaz szeretetünk gyúrt meg hasznos eledellé.

Váljék mindez lelki hasznukra, lelki egészségükre! Nagy örömemre szolgált főképp ez utolsó szentmagány alkalmával tapasztalnom, hogy kedves nővéreink túlnyomó része nagy érdeklődést, lelkesedést tanúsít Lapunk iránt, szerinte igazodik s a benne ajánlott erényeket gyakorolja. Egyik-másikban szinte meglátszik a jó hatás és az eredmény; hála Istennek érte! Hála érte dicső Alapítóinknak, akiknek áldásával indult útnak kis Lapunk.

E szent magány alkalmával egyik kedves nővértünk azt a jó megjegyzést tette a hallott konferenciákra vonatkozólag: „Nemcsak hallgattam a szent beszédeket, hanem valósággal ettem őket“.

Így kell Önöknek is tenniök, kedves nővéreim. Ne csak úgy futtában olvassák a küldött szellemi hazait, hanem egyék; azaz: fogadják valóságban lelkükbe. Mert csakis azoknál, akik így tesznek, hozza meg a kívánt eredményt a szellemi éték.

Tegyék ezt különösen a fentemlített két szentbeszéd olvasásával, hogy boldog Anyánk és dicső Vértanu-nővéreink tisztelete és szeretete vérré váljék bennük. E szeretet erőt fog adni s hősi bátorságot, hogy hivatásunk erényei-

ben, sőt ha kell, Isten kegyelmével a vértanuságban is követhessük dicső példaképeinket.

Ezen szándékkal zárom mindannyiukat mindennapi imáimba és szeretettel köszöntve Önöket együttesen és egyenkint Jézus és szeplőtelen szűz Anyánk szívében, kiknek szeretetében vagyok

alázatos szolgálójuk

és őszintén szerető *Sebők Vilma* nővérük.

Ünnepi beszéd,

melyet boldog Lujza boldoggáavatási triduum alkalmával méltóságos és főtisztelendő *Gossmann Ferenc* fölszentelt püspök tartott Központunk kápolnájában, 1920 július 18-án

„*Boldog Lujza! — könyörögj érettünk!*“

Egy fölséges, szívet-lelket emelő *Te Deum laudamus* eget-földet örvendeztető akkordjai között hallok e fohászt visszhangzani szent Péter templomának fényárban úszó boltíveikről, midőn Krisztus földi Helytartója a mennyország kulcaival kinyitja az eget s a világegyház óriási templomát betöltő népsokaság előtt az apostolfejedelem sírja, a Confessio fölött oltárra emeli a krisztusi egyház nevében azt a szerény, alázatos nőt, szent Vince leányainak ragyogó példaképét, ki mint Krisztus könyörülő szeretetének apostola, a tevékeny, élő hit s e hitből élő s égő szeretet mintaképe áll a világ előtt s a világ fölött, mint az a győzelmes s mindig korszerű hatalom, amely legyőzte s erényeinek s magasztos lelkének szépségével és erejével meghódította ezt a hitben és szeretetben oly szegény, kételkedő és szenvedő világot.

Úgy tűnik fel lelki szemeim előtt, mintha a szent Péter templomának kupolája fölött egy pillanatra megjelennék maga a mennyország, s abból az örök boldogság

glóriájától körülsugározva tekintene le az a boldog lélek, akinek ezentúl az Egyház oltárain ragyoghat képe, s akinek tisztelete s erényeinek illata bejárja Alaska hómezőitől le Afrika partjainak forró égővéig a földkerekséget, s ez a tisztelet nem szűnik meg soha többé e földön, még akkor sem, ha a most élő nemzedékek mind elmúlnak, ha már talán az a nép is letűnt a világ színpadjáról, amely őt e világnak adta, s ha a századok folyamán nemzedékek jönnek; akkor is hangzani fog az áhitat égbetörő fohása: „*Boldog Lujza! — könyörögj értünk.*“

Milyen fönséges, fölemelő gondolat a krisztusi Egyház oltárán állani és széthinteni erre a szeretetben kihűlt, szellemi és erkölcsi dekadenciában vergődő világra az Evangélium szellemétől áthatott, Krisztus isteni Szívének mélyeiből fakadó, kereső, aggódó, türelmes szeretet áldásait s emberi ésszel, emberi szívvel eléggé nem értékelhető jótéteményeit és érzéseit. S ennek a világot meggyőző hitnek és szeretetnek ostromát a világ, ez a modern világ sem tartja ki; kell, hogy megadja magát ezen szellemi és erkölcsi arisztokrácia előtt a tagadás és élvezetvágy szelleme is; kell, hogy elismerje a tökéletesebb élet fensőbbiségét, s eszét, szívét meghajtsa azon oltárkép előtt, melyet az isteni tekintély gránitszikláján felépült Egyház hite s kegyelete övez az örök dicsőség glóriájával, amely oltárkép egyetemben szent Vince lánglelkének s világot felölelő tevékenységének nagy kinyilatkoztatása is lett.

Ez a most lefojyt trídium csak gyenge, erőtlen visszfénye annak az örömmek és boldogságnak, mely az Egyház édesanyai szívét, de elsősorban és legfőképen az irgalmasnővérek szívét eltölti, midőn a világegyház minden templomában s legszerényebb kápolnijában is, ahol a szeretet leányai imádkoznak és dolgoznak Isten dicsőségéért s a halhatatlan lelkek üdvéért, felhangzik a tiszta, Krisztus legszentebb ügyéért lángoló szívek áhitatfohása: „*Beata Ludovica — ora pro nobis!*“

Mintha csak lelkem előtt állana az a gyászfátyolos, szerény, alázatos Marillac Lujza az ő szeretettől égő, kedves arcával, amidőn segíteni ment a szegények és szükölködők kunyhóiba, amidőn a betegek kórházához sietett, hogy fájdalmat enyhítsen, éhséget csillapítson, könnyeket szárítson s lelkeket gyógyítson az égi vigasztalások balsamával. Úgy elnézem őt, amint észrevétlenül, mint az irgalom földre szállott angyala végigsurran az élvezethajhászó Páris utcáin s földreszegezett szemmel, a égbetörő szívvel a tömeg- és szükséglakások korhadt, penészszezálmájú tanyáiba siet, amelyekben nemcsak a test, de a lélek is elrothad; nézem őt, mint tapogatózik a sötétségben, amely a szegénynek, az elhagyottnak nemcsak a szemére, de a lelkére is árnyat borít; mint hallgatja az éhségtől halvány ajkáról, a kétkedő, lemondó szívekből kitörő imát, amely nem tudta magát átküzdeni a szegénység s nyomor sötét felhőin, hogy égbe jusson, hanem elveszett a kétely, a hitetlenség s bizalmatlanság útvesztőiben: ezt mind hallja s hallgatja az ő gyöngéd, fogékony, szeretettől égő szívével; és részvétől szenvedő lelkének feszítő vágyaival siet magához ölelni, s békét, enyhülést, megnyugvást hinteni Jézus barátainak, testvéreinek: a szegényeknek szívébe.

Égető, emésztő gondolatok hajtják, üzik őt Páris utcáin, a Hôtel-Dieuben (Isten szállodájában), a ragályos betegek kórházaiban, künn a falvakban, ahol alacsony, sötét, füstös kunyhócskák földre terített szalmáján pihen s a „szegény emberek ragadós és kemény árpa- és rozskenyereivel“ üdíti fel fáradt tagjait; s ezt mind oly örömmel, oly boldogan tette, mert folyton szeméi előtt lebegett az az epedő Krisztusarc, melynek ajkairól hallja szüntelen: „*amit egynek a legkisebbek közül tettetek, azt nekem tettétek.*“

Szive ég és e tűznek élesztői kereszték, tövisék és

bojtorjánok az élet útjainak sziklás talajában, amelyből magasra emelkednek ki az emberi szenvedés keresztfái s az ő szemei mindenütt meglátják a szegénység, a munka, a szolgálta-iga, az örömtelen lét, a bűn, a gond, az elnyomás, a szenvedés mártírjait, akiknek lelkét kiemeli a nyomorúság keretéből, mert tudja, hogy a test után a szív is elrothad; tudja, hogy a nyomorúságtól lenyűgözött test a lelket is megöli; s élő hitével az égre mutat, hogy a szegények elfelejték a nyomort, a szenvedést, ha a keresztfára néznek, amelyen az édes isteni Üdvözítő nemcsak kezét és lábát, hanem egész életét, mindenét odaadta irántunk való szeretetből. Soha nem lankadó szeretete irgalmas szamaritánussá avatja őt, akinek lelkéből sohasem fogy ki a részvét olaja s a könnyörület enyhítő, testet-lelket gyógyító balzsama, amellyel folyton ott jár a vigasztalanság útjain, ahol a *Sorge und Sünde*, a bűn és gond lakik, s nem talál fölük nyugalmat. Szenved s könnybe-lábadnak szemei, amint szenvedett az Ur, szenvedtek az apostolok és a szentek, akik sírva és epedve jártak ama rögös, keskeny úton, amely égbe visz, — jót cselekedvén.

Azt a töviskoszorút, amely a szegények és ügyefogyottak iránti gondjaiból fűződik a feje köré, soha le nem tenné s föl nem cserélné semmiféle földi koronával; s azt az életet, amely gondban, küzdelemben, szeretetben folyik le, úgy becsüli, mint a királyi lelkeknek napszámát amelyért csak a jó Isten fizethet meg egyesegyedül.

Azért ez a most lefolyt Triduum Apotheosis (megdicsőítés) és apologia (hitvédelem) is egyúttal. Apotheosis egy Isten szeretetétől égő lélek dicsőségének s boldogságának, apologiája pedig az Evangélium talaján nőtt szociális gondolatnak, a keresztény Charitas és irgalmasság évszázadokra kiható magasztos műveinek, amelyeknek hordozója volt az a gyenge női szív, amelyet Pauli szent Vince lelke, szelleme ihletett meg; amely törékeny testtel,

de az önfeláldozásig erős lélekkel vívta meg a hit harcát, hogy elnyerje vele az örök dicsőség hervadhatatlan koszorúját, amellyel isteni Jegyesének földi Helytartója övezte őt a boldoggáavatás ünnepélyes aktusában.

Korunk minden vajudó kérdése, társadalmi életünk ezerféle baja és betegsége, az emberek elégedetlensége és boldogtalansága, nyomora és elkeseredése, a XX. század szociális mozgalmi mind, mind abban a jóságban és szeretetben találhatnak egyedül és kizárólag megoldást, amely boldog Lujza szívét hevítette, égette és tüzelte s tette oly hatalmas szövétnekké a krisztusi Egyház kegyelmi életének egén.

Hivatása, amellyel az isteni Gondviselés beállította őt korának szociális küzdelmeibe, egy tüneményes, csodás világnézet volt, amely két század múltán sem veszített semmit korszerűségéből, tanubizonyosságul annak az igazságnak, hogy az életnek értéke, minden küzdelemnek és törekvésnek, minden fáradságnak és munkának győzelmi koszorúja végre is egyedül: a jósággal párosult és az isteni kegyelemtől megszentelt szeretet.

Mint a csendes erdők szende ibolyája, elvonult, csendes életet él; a világ mit sem tud róla, csak jötteteinek illatát érezte és szívta magába. De e zajtalan, Krisztusban elrejtett élet minden öröme és boldogsága, értéke és bája gyönyörű harmóniában olvad bele szívének égő vággyába, apostoli életprogrammjának vezérgondolatába: *mindenkinek mindene lenni, hogy mindenkít megnyerjen Krisztusnak*. Bűnös emberek között él, de azért semmit sem veszít lelkének érzékenységből; mert szíve gyengéd volt, mint az angyalé, de keze erős, mint a munkásé, aki szegény embertársaiban csak Istent s angyalokat lát s midőn lehajol az emberi nyomorúság, a bűn mélyeibe, nem veszít semmit angyali tisztaságából, mert midőn lehajol, hogy mások fekélyét megmossa, erényvirágaitól illatos lelke ott fenn jár az erény virányain.

Kedves jó Nővérek! A krisztusi Egyház mindig avval az aspirációval állott az emberiség elé, hogy övé a főkéletes, a föbbember eszménye s oly öntudatra nevel bennünket, hogy egy pohár friss vízért, amit Isten nevében és Isten iránti szeretetből enyhülésül nyújtunk a szegénynek, mennyországot várjunk; s penészes, rothadt szalmazsákokon kimúlva örök dicsőségre aspiráljunk.

A világ már régen láppá, mocsárrá lett volna, ha nincsenek önzetlen, áldozatkész emberek, akik önfeláldozó szenvedések árán a magasabb, főkéletesebb élet eszményét írják az emberek homlokára; akik semmitsem keresnek maguknak, hanem mindenütt és mindenben keresvekeresik azt, ami Krisztusé; akik egy egész életet tudnak feláldozni, odadobni s akkor is azt gondolják: *keveset tettem, haszontalan szolgáló vagyok*, miként az apostol mondja. Az ilyen lelkek azután odaállnak szent Pállal a világ küzdőterére s azt mondják: *non erubescam Evangelium Dei*, hanem kész vagyok érte meghalni s meghozni — ha kell — a legnagyobb áldozatot is.

Mert ha a tudomány áldozatot kíván, ha az emberi függetlenség, a szabadság áldozatból születik, ha az emberi kultúra csak áldozatok árán emelkedhetik, akkor a legnagyobb áldozatot annak kell meghoznia, ami a legnemesebb, legboldogítóbb, — *a szeretetnek!* Igen, Kedves Nővérek! a legnagyobb áldozatot a földön a szeretet hozza, mint az isteni Mester mondja: *Nagyobb szeretete nem lehet senkinek, mint aki életét hozza áldozatul barátjáért*, azért a szeretet áldozatai szentek, megdicsőült boldog lelkek, akik nem a virágkoszorú, hanem a töviskoszorú után nyúlnak, akik szeretnek kunyhókban járni s nem márványlépcsőkön, miként Krisztus is, aki életében csak egyszer járt márványlépcsőn, akkor, amikor Pilátushoz ment, s azokra is isteni vérének drága cseppjeit hullatta; akik szeretnek a szenvedőkhöz, haldoklókhöz járni, hogy

azokban az üvegesedő szemekben felgyújtsák az örök élet reménysugarát; akik sohasem felejtik az Ur Jézusnak a Cönakulumban mondott búcsuzó szavait: *Fiacskáim, szeresétek egymást, amint én szerettelek titeket; mert arról ismernek meg majd az emberek, hogy az enyéim vagytok, ha szeretettel lesztek egymás iránt.*

De az Egyház élete, küzdelme, szenvedése azt is mutatja, hogy az önfeláldozó, a nagylelkű áldozatok sugallataira csak a tiszta lelkek alkalmasak, hogy a szeretet vértanuságának legszebb pálmái a szűzek kezében lengtek. Ó tekintsenek csak végig Kedves Nővérek a nagy világon, s mondják meg, kicsoda áll be a legszerencsésebb hivatással a nyomorultaknak, a szegényeknek, a bélpoklosoknak, a gyógyíthatatlanoknak szolgálatába? Ki szereti minden affektálás nélkül azokat, akiket a földön senki sem szeret? Ki lép a lelkek szolgálatára s a lelkek mentésének isteni ösvényére? Ki vezeti azt az ifjút, akinek homlokán még ott csillog az egyházi rend szentségének olaja, Kínába, Kóréába, Afrika izzó homokpusztáira? Ki indul oly örömmel s áldozatkész szívvel, mint a szeretet leányai, Kairóba, Aleppóba, Mossulba iskolákat, kórházakat alapítani s a kórházak beteg légkörében életerejükét fölemészteni a határtalan lángoló szeretet műveiben csupán azért, hogy egykor sírjukon egy kis kereszt alatt e két szót ragyogja be az örökélet fénysugara: *Spes mea?* Kicsoda, ha nem az, akinek e földön szeretetét lekötő párja nincs aki szeretetét, szívét, életét, mindenét Istennek hozta áldozatul?

Kedves jó Nővérek! aki valami nagyot, maradandót akar tenni Istenért, s a halhatatlanságért, aki áldozatot akar hozni eszmékért, igazságért, aki nem akar csak a föld porában, hanem a természetfölötti világrend útjain járni, annak itt kell hagyni mindent, de mindent, még a legkedvesebbet is; ha még úgy fáj és sajog a szíve utána

s mennie kell, mennie áldozatos lélekkel az isteni hívó szózat után: *Jőjjetek utánam! s emberek, lelkek, halhatatlan lelkek halászaivá teszlek titeket.* Igen, áldozatos lélek kell e munkához, mert embereket munkál, lelkekkel dolgozik, szenvedélyekkel, gyöngeségekkel küzd s ez a munka porfyrnál is keményebb. Ha pedig az ember porfyrkövet munkál, sok, végtelen sok acélvéső kopik el vele, míg egy alakot váj ki belőle; éppen úgy, aki lelkekkel dolgozik, sokat izzad, sokat szenved, sokat gyötrődik és esorbul; s ez mind fáj, ez mind szenvedés, áldozat Istenért s a lelkek üdvéért s boldogságáért!

Aki buzgó akar lenni, Kedves jó Nővérek, annak okvetlenül kell szenvednie; mert az a buzgóság, amely a szenvedést nem veszi fel életprogramjába, az a lélek, amely kíméli magát akkor, amikor lelkekről van szó, az ne kecsegtesse magát, hogy lelkeket fog menteni; az, aki tétováz, s nem akarja arca verejtékében az ekevassal a földet túrni, aki csak a már fölszántott barázdákon éldegeg, s nem nézi a még töretlen, föl nem szántott nagy mezőt, az nem fog soha Krisztus országának apostola lenni.

A Hôtel Dieu rideg, mohos falai, fülledt, beteges levegője oly sokat beszélhetne arról, hogy aki az Ur Jézus nyomában akar járni, annak szenvednie, küzdenie, lemondania kell, de beszélhetne arról is is, hogy minden múlik, minden enyészik az emberrel, csak egy valami marad meg, ami az emberrel meg nem hal: jócselekedeteinek áldásos emléke, jóságos szívének irgalmas, könyörülő szeretete a szegények és szenvedők iránt, mint a Szűzanya egy buzgó írója oly szépen mondja:

Wohltaten still und fromm gegeben
„Sind Todte, die im Grabe leben.“

Ó, Kedves jó nővérek, ha belenézünk a világba s félrevonjuk a fátyolt, amelyet az emberiség önámító hiú-

sága szőtt s a maga valójában nézzük a mindennapi életet, mennyi testi-lelki nyomort, mennyi ínséget, mennyi nélkülözést takar az a csillogás, amely oly sok szemet elkápráztat. Az emberi nyomor milliónyi bajai vesznek körül bennünket s a fájdalom e nagy koncertjében mily jól esik hallani Jézus szavát: *Szegények mindig lesznek veletek.* Igen, Kedves jó Nővérek, szegények mindig lesznek, de nyomorultaknak nem szabad lenniök e földön, ha az Ur Jézus szellemében élünk és dolgozunk. Mert csak az nem szereti, az nem becsüli a szegényt, aki magát az Ur Jézust sem szereti; azt a jó Istent, aki maga is a szegénységet választotta bölcsőjéül és halálos ágyául. Szeressük tehát azt a szegénységet, amelyet az Isten maga sem szégyenlett; hatoljunk bele, kedves jó nővérek, boldog Lujza erényeinek nyomán a nyomorúság éjjelébe, a bűnös lelkek örök veszedelmébe s tanuljuk meg tőle a testileg-lelkileg szenvedő emberiségért imádkozni és sokat dolgozni, a *Charitas Christi, urget nos* égesse a szívünket, míg az Ur Jézus misszióját folytatjuk a földön. Mert minden lépés, amit a szegények érdekében teszünk, minden szó, amit a szegények vigasztalására ejtünk, megnyeri egykor gazdag, igen gazdag jutalmát az égben. Hiszen jó szíved int s annak szentséges isteni Szíve, aki e jó szívet adta neked, hogy légy valóban irgalmas nővér, mert: *Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek!* Igen, Jézus maga ígéri, a végtelenül boldogító isteni Szeretet, hogy: *Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot, hervadhatatlan dicsőséget, emberi ésszel, emberi szívvel föl nem fogható boldogság legszebb koronáját nyerik el egykor ott túl a mennyházában. Amen.*

Boldog Lujza Anyánk elvei.

(Folytatás.)

III. Halál.

1. Neveljük rá lelkünket, hogy sokszor gondoljon Istenre; ez jó előkészület a halálra még akkor is, ha Isten akaratából hirtelen lepne meg bennünket.

2. Az Úr Jézus halálának pillanatában ajánljuk fel az ő isteni érdemeit a tisztító tűzben szenvedő lelkekért.

3. Fiatal nővéreink halála serkentsen benniünket buzgó készülésre: legyen lelkünk mindig abban az állapotban, amelyet a halál pillanatában kívánunk neki.

4. A halál hamar megérkezik, várjunk rá szüntelen; ebben a várakozásban majd jól felhasználjuk napjainkat.

5. Ne a haláltól féljünk, hanem okától: a bűntől; magát a halált fogadjuk szívesen, mint elégtételt bűneinkért.

6. A halál mindig szemünk előtt van áldozataiban; tanuljuk meg ebből, hogy ez az élet csak utazás az örökkévalóságba.

7. A halál szükségképpen elszakít minket minden földi dologtól: én azonban önként akarok megválni mindentől, hogy egyedül Isten legyen mindenem.

8. Nem tudom, milyen állapotban lesznek lelkem és testem utolsó betegségemben; azért most, amíg erőim ura vagyok, előkészülök a döntő pillanatra.

9. Naponkint látjuk, hogy a halál behajtja adóját másokon, de azzal kecsegtetjük magunkat, hogy a mi óránk még nem ütött. Pedig, lelkem, valamelyik nap téged is utolér.

10. A sok halálesetnek híre, mely hozzánk érkezik, arra ösztönöz, hogy sok jót tegyünk addig, míg lehet; hisz az élet oly rövid, hogy csak egyszer halhatunk meg, de a halálunk utáni ítélet az egész örökkévalóságról dönt.

11. Addig éljek, Istenem, míg neked tetszik, de a te éteteddel, s ez maga a szeretet.

14. Hála.

1. Kellemes eseményeknél, mielőtt az örömmel átengednők magunkat, vessünk lelkileg egy tekintetet Istenre és legyünk hálásak a kapott vigasztalásért.

2. Isten oly jóságos és szeretetteljes irántunk a gondviselészerű vezetésben; ha megfigyeljük, észrevehetjük, hogy csaknem minden pillanatban ad kegyelmet. Ime, egy okkal több, hogy hűségesek legyünk iránta.

3. Tegyük meg mindent, hogy megszerezzük azokat az erényeket, amelyeket Isten tőlünk elvár; így elsősorban a hálát a tőle naponkint vett kegyelmekért.

4. Ha hálásak vagyunk, Isten megadja a kegyelmet, hogy a szegény betegek nagy türelemmel és szelídséggel szolgálhassuk.

15. Hivatás.

1. Ó, de veszedelmes a test és vér szavának követése!

2. A test és vér köteleiből való kibontakozás hathatós eszköz Jézus Krisztus tanítása szellemének elsajátítására.

3. Lehetséges volna-e, hogy a teremtményekhez való rendetlen ragaszkodás hivatásunk drága kincsének elvesztésével fenyegetne!?

4. Ha figyelmesen hallgatnánk az isteni sugallatra, elég erőt kapnánk ahhoz, hogy mindenütt csak Jézust keressük és meg is találjuk.

5. Ó, de sokszor kellene ilyenformán elmélkednünk: Ki vagyok, Uram, hogy legnagyobb kegyelmeidnek egyikével ajándékoztál meg engem, meghíván szent szolgálatodba? És én még szabadulni szeretnék minden kellemetlenségtől!

6. Mily boldogok lehetnek önök, hogy ilyen szent munkánál vannak alkalmazva! Legyenek hálásak az Úr iránt, nehogy egykor szemrehányást tegyen önöknek e nagy kegyelem miatt.

7. Isten gondoskodik a neki hűségesen szolgálók hozzátartozóiról.

8. Egészen szenteknek kellene lennünk; hiszen annyi alkalmunk van a megszentülésre Isten és a szegények szolgálatában.

9. Kérjük Isten, küldjön munkásokat az ő munkájához; de vigyázzunk, hogy csak olyanokat vegyünk től, akik igazán hivatottak. Mindig elegenden leszünk, ha csupa olyan van közöttünk, akit Isten küldött.

16. Isten jelenléte.

1. Mily boldogok lehetnénk, ha állandóan Istenre gondolhatnánk! De ha már nem vagyunk erre képesek, tegyük

legalább minél gyakrabban, mert Isten nagyobb tökéletességet kíván tőlünk, mint azoktól, akik kevesebb kegyelemben részesültek.

2. Lelkünknek meg kell szoknia, hogy Isten jelenlétéről megemlékezzék, őt minden órában imádja és szeretetét nyilvánítsa.

3. Legyünk hűségesek a legkisebb dologban is és járjunk mindig Isten színe előtt, hogy neki tessünk.

4. Ha Isten jelenlétében tartózkodunk, akkor jósága értésünkre ad mindent, amit tőlünk kíván, úgy érzelmeink és szenvedélyeink megfékezését, mint a szükséges erények gyakorlását illetőleg.

5. Minden tárgy és jelenség, mely érzelmeink elé tárul, alkalmas arra, hogy lelkünket Istenhez emelje; részben, mert az ő mindenható kezének alkotását szemlélhetjük bennük, részben, mert tudjuk, hogy Isten mindent az ember használatára teremtett, avégből, hogy az ember hálás legyen iránta.

6. Ha Isten jelenlétében járunk, megszabadulunk sok kintől, amit rendetlen hajlamaink és kívánságaink okoznak

Ébredés-Megújulás.

IV. Újuljunk meg az egyszerűség erényében!

(Folytatás.)

Szent Vince több konferenciát tartott a szent hivatás eredeti szelleméről és alaperényeiről. Az egyikben így szól dicső Atyánk: „De talán azt mondják: Uram, vajjon nem kell-e minden kereszténynek gyakorolnia ezen három erényt?” — S ő maga így felel rá: „Igen, nővéreim, de a szeretet leányainak nagyobb buzgósággal kell gyakorolniok, úgy, hogy bárhol forduljanak is meg, ezen erényekről föl lehessen őket ismerni. Akár felebarátaikkal érintkeznek, akár az utcán mennek, mindenkor kitűnjék, hogy megvan lelkükben az alázat, egyszerűség és szeretet erénye. Ég és föld ezt kívánja önöktől.”

Boldog Lujza Anyánk pedig egy alkalommal az angersi

kórházban működő nővérekhez így írt: „Nővéreim, nem elegendő, ha a szeretet leányainak csak nevét viselik és a szegény betegeknek szolgálnak... szükséges, hogy hivatásunk alaperényei valósággal lelkükben legyenek. Enélkül hiábavaló munkát végeznének.”

Dicső Alapítónk ezen határozott szavaiból világosan kitűnik, hogy e szellemnek valóságban meg kell lenni bennünk. A családi életben is látjuk, hogy a gyermekek külsején, különösen arcvonásain nem ritkán visszatükröződik az édesapa és édesanya képe. Minket is nem annyira ruhánkról és nevünkről, mint inkább ezen három erény megnyilatkozásaiból ismerjenek meg és lássa mindenki, hogy igazi leányai vagyunk szent Vincének és boldog Lujzának, akikben ez a három erény oly feltűnő mértékben megvolt.

Ez megújulási munkánk főcélja. Istennek hála, nagy a buzgóság, érdeklődés és törekvés a kedves nővérek között, hogy ezt a hasonlatosságot elérjék. Sok-sok jó nővér próbálkozik és iparkodik lelkében kialakítani a szeretet leányának alapvonását: az alázatosság erényét a Központi Lap megelőző cikksorozata nyomán. Csak tartunk ki elszántan, mert Isten kegyelmével dicső Alapítónk hű képmásai, igazi gyermekei akarunk lenni.

Lássuk immár, mi a szent egyszerűség, hol és miképen gyakoroljuk?

A szent egyszerűség.

Hivatásunk alaperényei közül talán legkevésbé ismerjük az egyszerűséget. Sokan összetévesztik az őszinteséggel, holott az csak egyik ága ezen erénynek. Mi az egyszerűség? Az egyszerűség fogalma magában az egyszerű szóban található. Egyszerű az, ami nem összetett s bonyolódott. Pl. Két számtani példát tesznek elém megfejtésre

Ránézek az egyikre s első tekintetre meglátom benne a megfejtést; erre azt mondom: ez egészen egyszerű. Más-képen áll a dolog a másik példával. Töröm a fejemet, keresem, kutatom megfejtését, következtek s csak nagy ügyel-bajjal jutok a kívánt eredményre. Ez nem egyszerű, hanem összetett, bonyolult példa. Ez az egyszerűség erényének vagy hiányának hű képe. Akiben megvan ez az erény, azon hamar felismerhető. Ha csak két-háromszor beszélünk ilyen jó nővérrel, vagy csak ránézünk is, máris észrevesszük, hogy egészen Istennek és hivatásának él, nincs más gondolata, más célja, tehát egyszerű lélek. Aki azonban ma lelkesül hivatásáért, holnap sajnálatát fejezi ki, hogy jobban nem gondolta meg a dolgot; ma valamit fehérnek, holnap feketének mond, az ilyenekkel nem vagyunk tisztában. Bármennyire latolgatjuk a dolgot, nem jutunk határozott eredményre, nem tudjuk, mit akar tulajdonképpen a szent hivatásban. Az ilyenben hiányzik az egyszerűség erénye.

Az egyszerűség kedves erénye kiterjed egész gondolatvilágunkra, lelkünk minden törekvésére; felmagasztosítja és megszenteli egész lényünket, minden ténykedésünket. Az alázatosság gyakorlása énünk kevélységének megsemmisítését célozza. Az alázatos porig szeretne megsemmisülni, áthatva az igazságtól: *por és hamu vagyunk*. Az egyszerűség erénye ellenben ég felé, a legmagasztosabb cél: Isten felé irányítja törekvésünket. Az alázatosságnak találó jelképe a szerény ibolya: alacsony növényű, völgyekben és bokrok alján található leginkább; lila színű virágát nem ritkán nagy levelei mögé rejti el s így mindenképen a lemondást és elrejtettséget hirdeti. Az egyszerűség ellenben a mosolygó napraforgóhoz hasonlítható. Szára magasra, egyenesen ég felé tör; sárga színű tányérvirágát, mely az Úr dicsőségét hirdeti, vidáman a nap felé fordítja. S bár jóval kimagasodik a többi virágok

közül, mégsem vonja magára az emberek figyelmét. Ki is törődne a napraforgóval? Senki sem nyúl utána és nem tüzi kalapjára.

Ilyen az egyszerűség erénye; egyenes törekvés a jó Isten felé. Akit ez az erény igazában áthat, annak csak egy az ügye, egy a törekvése: *Isten dicsősége*. Vonzó erény, magasztos erény s igen hasonlóvá tesz minket a jó Istenhez, aki éppen ezért kiválóan szereti az egyszerű lelkeket. „*Az egyszerűekkel van az ő beszélgetése*“ (Péld. 3, 32.) — mondja a Szentírás. — A jó Isten a legegyszerűbb lény, benne nincsen összetétel. Az ő isteni tulajdonságai mind jók, tökéletesek s végtelen szentségben olvadnak eggyé. Keverék és összetétel csak különféle anyagokból származhatik. Pl. ha a tejhez akármennyi tejet öntünk, az mindig csak tej marad; mennyiségében igen, de lényegében nem történt változás. De ha fekete kávéval öntünk belé, megszűnik tej lenni s kész a keverék. Ilyenformán vagyunk az egyszerűség erényével is. Akiben igazán megvan ez az erény, abban nincsen összetétel, nincsen vegyület. Az egyszerű léleknek minden gondolata, minden szava és ténykedése, hibáinak kiirtása, küzdelmei, fáradalmi, saját lelkének gondozása egy célra irányulnak: Istenre, az ő tetszésére és dicsőségének előmozdítására. Amint a körben minden sugár annak középpontja felé halad, úgy törtet a szeretet egyszerű leányának minden igyekezete Isten felé. S habár ezen magasztos törekvéssel erősen kimagaslik a mindennapi lelkek közül, mégsem vonja magára mások figyelmét, mert törekvése és cselekvésmódja is az egyszerűség bélyegét viseli magán s ment minden feltűnéstől.

De ha törekvésünk ezen iránytól eltér, ha az emberek vagy önmagunk tetszését keressük, megszűnik ez a szép összhang, s kész az összetétel, a keverék lelkünkben. Minél több irányba szórjuk szét törekvéseinket, annál

többet veszítünk az egyszerűség erényéből s következtetés-kép a vele járó boldogságból és áldásokból is.

Ezen erény hiánya okozza, hogy a szeretet leányai közül is akadhat egynéhány, aki életűnt. Arról leolvasható az elégtelenség önmagával és környezetével s nem ritkán ez a panasz tör ki belőle: már sokszor csalódtam a szent hivatásban. Ezzel akarva, nem akarva nagy igazságot mond. Mindenesetre csalódnak a szent hivatásban azok, akik Istenen és szent tetszésén kívül más egyebet keresnek. De sohasem csalódik az, aki csak Istent keresi.

Hogy jobban megértsük ezt, lássunk két esetet. — Nemrégien elhelyeztek egy jó nővért abból a házból, ahol nagyon szeretett lenni, de a szükség így kívánta. A nővér szíve egyszerűségében nyugodtan fogadta a nyert utasítást. Kísé neheze esett azon körülmény, hogy az a ház, amelyet az isteni Gondviselés számára kijelölt, teljesen ismeretlen volt előtte s a nővérek közül sem ismert senkit. De hamar megvizsgálgatódt e gondolatban: Van, akit ott is ismerek s így tudom, hol keressek vizsgálatot. A szentségi Jézusra gondolt a tabernákulumban, s így Jézus keresésére indult útnak. A jó nővér meg is találta új házában, akit keresett; hamar megbarátkozott helyzetével, megszokott s most is boldog új otthonában.

Hogyan fogad hasonló utasítást az olyan nővér, aki-ben nincs meg az egyszerűség szelleme? Sok ellenkezés-sel és jajjal. Azután előbb fűnél-fánál tudakozódik: ki ott a szolgáló-nővér? milyen? szigorú-e, jó-e? milyenek a nővérek? az orvosok, a hitoktató stb. A válasz persze nem elégíti ki; egyik-másik sehogyan sincs inyére. Így tehát mindenféle előítéllettel, kelletlenül megy új rendeltetési helyére. Az édes Jézusról teljesen megfeledkezett. Nem jut eszébe, hogy neki csak Isten tetszését kellene keresnie és semmi mást. De ő nem Isten, hanem emberek keresésére indul, s aki mit keres, meg is találja.

Megérkezvén új helyére, nincs is más dolga, mint élesen megfigyelni mindenkit. S mert sajnós, nem a hit, hanem az önszeretet szemével nézi új környezetét, mindent fekete színben lát, és sehogysen tud kibékülni új helyzetével. Kész tehát a csalódás, az elkeseredés. Jól mondja Krisztus követése: „*Ha mindenben Jézust keresed, bizonyára megtalálsz.*“ (II. 7.) „*Jézussal lenni édes paradicsom.*“ (II. 8.) „*Ha pedig magadat keresed, magadat is megtalálsz, de vesztedre.*“ (II. 7.)

Az egyszerűség erénye hitből fakad, hitből él, maga Isten, a legfőbb jószág élteti. Az egyszerű lelkek legfőbb sajátsága, hogy mindig vidámak és boldogok. Magasfokú volt ezen erény Kieffer anyánkban. A szent egyszerűség egész lényét áthatotta s külsejére is átömlött. Mindig derűs, mosolygós arcáról szinte leolvasható volt, hogy benne minden törekvés szép összhangban olvad össze: Isten keresésében és dicsőítésében. Hosszú, tevékeny életében pedig sok áldozatra, sok nehézségre és lemondásra talált, de azért élete minden változatában túlaradt szíve a boldogságtól, amit az Úr azoknak készített, akik egyedül őt keresik.

Nem kevésbé tűnt ki ez erényben szentéletű Brandis anyánk is. Állandóan nyugodt mosoly ült arcán s tette vonzóvá egész megjelenését. Életelvei között meg is találjuk boldog megelégedésének forrását: „*Csak téged kereslek egyedül én Istenem; te vagy egyedüli célom és mindennem.*“ Valóra is váltotta egész életével ezt a szép elhatározást.

Ha végiglapozzuk elhunyt jó nővéreink és a szentek életét, látni fogjuk, hogy éppen az egyszerűség erénye, ez az egyenes törekvés Isten felé, volt rugója állhatatos buzgóságuknak. Ez szolgált mindegyiknél lépcsőül az élet-szentségre. Ez legyen a miénk is.

Talán éppen ezen erény hiánya okozza, hogy oly

nehezen vonszoljuk magunkat előre az erény útján. Nagyönis szétszórjuk törekvéseinket, s ez teszi sokszor eredménytelenné iparkodásunkat a lelki életben.

Lássuk immár, miképen vezessünk vissza mindent erre az egy célra: Isten dicsőségére. Lássuk, miképpen gyakorolja és tegye magáévá a szeretet igazi leánya az egyszerűség erényét.

Amilyen egyszerű lényegében az egyszerűség erénye, olyan egyszerű a gyakorlat módjában is. Nincs annyi gyakorlati ága, mint az alázatosságnak; kettőre terjed ki főképen: *a jószándéokra és az őszinteségre*. Ezen két erény örökké áll a lélek előtt. Ez úgyszólván a két szeme. Az egyik szem: *a tiszta szándék* felügyel, hogy a lélek a helyes irányt el ne tévessze, hogy Istenen kívül más ne kerüljön szíve trónjára, egyedül ő legyen minden törekvésének célja. A másik szem: az *őszinteség* fenntartja a kellő rendet a lélekben, tisztogatja és irányítja minden hajlamát, hogy ezek is mind lelke üdvösségére, következőképpen Isten dicsőítésére szolgáljanak.

De úgy a tiszta szándéknak, mint az őszinteségnek is megvannak a maga ellenségei s ezeket is gondosan szemmel tartja a szeretet igazi leánya. Lássuk mindezt közelebbről:

A) *A tiszta szándék*. A szándék általában nagy szerepet játszik az emberi erkölcs életében. A szándéktól függ minden. Ha valaki elsüti puskáját és véletlenül embert öl meg vele, azt a földi bíróság sem ítéli el oly szigorral, mint azt, aki ugyanazt gonosz szándékkal teszi. Miként az ember testből és lélekből áll, úgy minden egyes cselekedet is alkotórészekből áll. Maga a *ténykedés*: a főzés, a varrás, a mosás — a test; *a szándék* — a lélek. A szándék cselekedeteink lelke; az határozza meg jó vagy rossz voltukat. Végezhetjük dolgainkat jó szándékkal, vétkező szándékkal, vagy szándék nélkül. Jó a szándék, ha

munkáink célja egyedül Isten dicsősége és szent tetszése. Vétkező a szándék, ha ténykedéseinkkel önmagunk kielégítését vagy az emberek tetszését és elismerését keressük, ami igen büntetésre méltó. Aki szándék nélkül dolgozik, az olyan, mint az élettelen gép; szánandó, mert hiába, minden érdem nélkül fárad.

Az egyszerűség szelleme megkívánja, hogy a szeretet leánya csakis jó szándékkal, a lehető legtisztább szándékkal teljesítse mindennemű kötelességét. Hogy tehát a jószándék gyakorlását még jobban megkedveljük s ebben is megújuljunk, lássunk erre nézve néhány indítóokot.

1. Szeressük e gyakorlatot, mert ezt kívánja tőlünk elsősorban teremtésünk célja. Szent hitünk azt tanítja, hogy Isten mindent saját dicsőségére teremtett. „*Az egek beszélik Isten dicsőségét*“ (18. zs.) — éneklé a zsoltáros. Ezt a célt kell szolgálnia minden teremtett, élettelen vagy élő lénynek.

Az ember erkölcsi életében csak egy a lényeges; az, hogy mennyire mozdítja elő ezt a legfőbb célt: Isten dicsőségét. A többi mind mellékes. Minden ember annyit ér, amennyit Isten dicsőségére tett földi életében. Aki teljesen figyelmen kívül hagyja ezt a célt és semmit sem tesz Istenért, annak élete értéktelen az örökélet számára, ha egyébként országokat kormányzott és más, világraszóló tetteket vitt is végbe.

Az az egyszerű falusi nenike, aki nehéz munkáját Isten nevében kezdi meg s az ő dicsőségére ajánlja fel, százsorta többet ér az Úr előtt, mint az a hitetlen tudós, aki a világ minden nyelvét érti s bámulatba ejt mindenkit magas tudásával s alkotásaival, de mindezt csak sajátmaga kielégítésére, dicsvágyból teszi, hogy vele hírnevet szerezzen magának.

Azért mindent Istenért, semmit sem önmagunkért! Semmit sem az emberek tetszéseért! Jól mondja szent Pál

apostol: „Akár esztek, akár isztok, akár más egyebet cselekedtek, Isten dicsőségére tegyétek.“ (I. Kor. 10, 31.)

A tiszta szándék gyakori felindításával nagyban előmozdíthatjuk tehát Isten dicsőségét. E gyakorlat úgyszólván szakadatlan hitvallomás. Elismerjük őt Teremtőnknek, Urunknak, akitől teljesen függünk. A tiszta szándék felindítása édes zengemény, amely felhat Isten trónusáig és belevegyül az angyalok és szentek dicsőítő énekébe. Így már e siralomvölgyében is gyakoroljuk azt a mennyei foglalatosságot, amely egykoron az égben örökké tartó osztályrésziünk lesz: Isten dicsőítését. S elgondolható, hogy minél nagyobb tökélyre vittük ezt a gyakorlatot földi életünkben, annál nagyobb mesterek leszünk benne az egész örökkévalóságban. Érdemes tehát, hogy rászánjuk magunkat a tiszta szándék gyakori felindítására; érdemes, hogy megszeressük ezt a gyakorlatot.

2. Szeressük a jószándék gyakorlását, mert ez mintegy természetes velejárója szent hivatásunknak. Ha már minden keresztényre kötelező, hogy egész életével előmozdítsa Isten dicsőségét, mennyivel inkább kötelességünk ez nekünk, mikor a szent hivatásban kizárólag a jó Isten szolgálataira szenteltük magunkat.

Napszámosok vagyunk az Úr szőlőjében. Minden napszámos csakis annak az úrnak dolgozik, aki őt munkába fogadta, mert tőle várja fizetését.

A szent hivatás természete is úgy hozza magával, hogy csakis Istenért, az ő dicsőségére dolgozzék a szeretet leánya. Hogy mennyire természetes, hogy a szent hivatásban Istenen kívül mit se keressünk, tanúsítja a jelentkező jelöltek egyhangú nyilatkozata. Bár még ismeretlen előttük szent hivatásunk lényege, mégis azon kérdésre: miért óhajt belépni? — mindegyik azt feleli: „Hogy a jó Istennek szolgálhassak.“ Ha más szándék irányítaná a jelentkezőt, meg sem kapná a felvételt.

Tiszta szándék nélkül hiába minden igyekezetünk, hiába ittlétünk a társulatban. A jószándék veleje és alapfeltétele a lelki életnek. Helyesen jegyzi meg a nemzetek nagy apostola: „Ha még embereknek akarnék tetszeni, nem volnék Krisztus szolgálója.“ (Gal. 2, 20.)

Igen helyesen fogta fel a tiszta szándék lényegét megboldogult Kornélia nővérünk, aki évek hosszú során át szolgált Istennek a pécsi kórházban a konyha nehéz tisztviselésében. Egyik nővérünk, ki jelölt-idejét nála töltötte, szép halála után ezt a megjegyzést tette róla: Mindennap reggel, ha a konyhába jött s munkához felöltözött, így buzdította önmagát s egész környezetét: „Most ismét megyünk, hogy a jó Istenért dolgozzunk!“ Rövid, egyszerű mondás ez, de milyen mélységes a tartalma! Mennyi erő, mennyi élet rejlik benne! Megszentelte vele egész napi fárasztó munkáját, s biztosította magának munkái érdemét az örökkévalóság számára. A jó Kornélia nővér valóban Istenért dolgozott, ő csakugyan hűséges napszámosa volt az Úrnak, azért nem is fáradt bele áldozatteljes foglalatosságába. Neki nem volt semmi sem sok, semmi sem nehéz. Ez a tiszta szándék erőt adott neki, hogy a legnagyobb kellemetlenségek és panaszok között, amit ez a konyha gyakran okozott, mindig nyugodt maradt s tudott hallgatni. Meglátszott egész lényén, hogy teljesen tudatában van, kiért tűr, kiért fárad. Elismerésre sohasem számított, s ez tette oly kedvessé, fennköltté egész megjelenését, amiért is mindenki a legnagyobb tisztelettel adózott neki. Tanuljuk meg a jó Kornélia nővértől ezt a szép szokást. Ha munkához készülünk, mondjuk mi is: „Megyek, hogy Istenért dolgozzam!“

3. A leghathatósabb indítók, hogy szeressük a jószándék gyakorlását, mert ez határozza meg cselekedeteink értékét, ez teszi érdemszerzővé életünk legigénytelenebb ténykedését is. A bankjegynek, ezen kis papiros-

nak értéke a rányomtatott szám nagyságától függ; életünk legkisebb mozzanata és cselekedete a hozzáfűzött szándék miatt lesz drága és értékes az Úr előtt.

Egyik hithirdető misszionárius meglátogatott egyszer egy földműves családot, ahol a nagyapa a bölcsönél ült s kis unokáját ringatta. Szomorúan így szólt a misszionáriushoz: „Látja, főtisztelendő Uram, én már mást nem tehetek.“ — „Ó kedves öregem, felelt emez; ezen egyszerű ténykedésével sok érdemet szerezhet magának, ha gyakran felindítja ezt a jószándékot: „Édes Istenem, a bölcsőnek ringása egy-egy szeretetnyilvánítás legyen irántad.“ — A missziós atya elment s többé nem is gondolt az öregre. Nagy volt azonban meglepetése és öröme, amikor tíz év múltán a jó nagyapa azt iratta neki: „Főtisztelendő Péter, köszönöm jótanácsát, amely nekem immár tíz éven át nagy vigasztalásomra szolgált. Azóta már egész sereg unokát ringattam úgy, ahogy ön ezt nekem ajánlotta. Minden ringása egy-egy szeretetnyilvánítás legyen Isten iránt!“

Milyen érdemszerzővé vált a jó öreg számára ez az egyszerű ténykedés! Az érdem, a tökéletesség és szentség foka nem attól függ, *mit* tettünk, hanem, *milyen szándékkal* tettük. Minél tisztább, minél önzetlenebb a jószándék és minél nagyobb hittel s szeretettel indítjuk fel, annál érdemszerzőbb, annál értékesebb minden egyes ténykedésünk s annál tartalmasabb és érdemteljesebb egész életünk.

Nagy vigasztalás ez különösen azon kedves nővérek számára, akik látszólag igénytelen munkával foglalkoznak valamely elrejtett tisztségben. Vigasztalás ez a beteges nővéreknél is, akik csak keveset dolgozhatnak vagy teljes tétlenségben kell tölteniök a betegség hosszú napjait. A jószándék gyakori felindításával nemcsak a szenvedést szentelik meg, hanem minden percet, minden igénytelen

ténykedést is érdemszerzővé tehetnek. A nagy lelki haszonnal még az a vigasz is jár karöltve, hogy gyorsan telik az idő és nem unatkoznak.

Minél buzgóbbak vagyunk a jószándék felindításában, annál lelkiebbé válunk s annál inkább gyarapszik bennünk a hit és az egyszerűség szelleme. E gyakorlat nyomán pedig sok öröm és boldogság fakad már földi életünkben s ami ennél még többet ér, nagy-nagy tőkét gyűjtünk érdemekben s halhatatlan kincsekben az egész boldog örökkévalóság számára.

A jószándék felindításában nagy mester volt megbold. Medits ftdő atyánk. Találékony és szinte kifogyhatatlan volt a legtisztább, a legmagasztosabb szándékok összeállításában és gyakorlásában. A sokból lássunk egy-két példát. Egy kép hátán ez olvasható: „Minden ténykedés előtt szeretettel tekintek a jelenlevő Úr Istenre és mondom: Érted Istenem!“ Minden óranegyedben megújította ezt a szándékot és újabbakat fűzött hozzá, amelyeket a nagy rövidítések miatt nem lehet kibetűzni. Minden óraütésnél pedig egész kis litánia szándékkal szentelte meg a következő órának minden percét. Sajnos, ezt sem tudjuk elolvasni.

Egy másik képen: „Ahány pillanatig éltem és élni fogok az egész örökkévalóságon át, annyiszor felajánlom önmagamát és munkáimat Neked, Háromszemélyű egy Isten, a Szentlélek szeretete tüzeiben, minden teremtmény helyett. Egyesülök Jézussal, szűz Máriával, szent Józseffel, a nap minden szentjével, minden angyallal és szenttel, minden jámbor áldozárral és misszionáriussal, akik valaha éltek, most élnek és élni fognak s velük együtt felajánlom neked a Szentlélek szeretetének oceanját: 1. dicsőítő áldozatul, hogy téged magasztaljalak önmagadért, szerencsét kívánjak nagy dicsőségedhez s elismerjem az én s minden ember alárendeltségét; 2. hála-

áldozatul a természet, kegyelem és dicsőség minden jótéményeé, amelyekkel Jézus emberséget, a szűz Anyát, szent Józsefet stb. elhalmoztad s minden teremtménynek bőségesen adsz stb. ; 3. engesztelő áldozatul minden bűn és büntetés kiengesztelésére, amelyekkel az emberek s én is a múltban megbántottunk, s a jövőben bántani fogunk ; 4. kérő áldozatul minden kegyelem elnyeréseért, hogy szent akaratodat mindenben teljesíthessük, az erényeket gyakorolhassuk, az Egyház és a két kongregáció minden lelki és anyagi szükségleteiért, sok szent hivatásért stb.“

Ilyen s ehhez hasonló jószándékkal szentelte meg jó Medits Atyánk minden ténykedését, minden lépését, s minden lélegzetvételét. Most pedig az égben örökké élvezi buzgóságának gyümölcseit. Örül a dicsőségnek, melyet a jószándék buzgó gyakorlásával szerzett. Gazdag az Isten, nem hágy semmit sem jutalom nélkül, amit érette teszünk. De tudja ezt a gonosz lélek is, azért követ el mindent, hogy elterelje figyelmünket ezen üdvös gyakorlattól s ha ez teljesen nem is sikerül neki, legalább részben igyekszik megrontani jó szándékunkat.

Megkésett levelek. III.

Madrid, 1914. október hava.

Az itteni jó nt. vizitátornő, hogy lelkünk borús felhőit valamiként eloszlassa s a honvágyból eredő természetes levertségünkből kissé kiemeljen, kettőnket az egyik spanyol titkár-nővérrel és öt jelölttel Avilába küldött.

Reggel nyolc óra felé indultunk el szép, verőfényes időben. A vonat döcögve haladt, de nem csoda, mert hiszen csak kapaszkodva juthat előre. Ablakából a kilátás meglehetősen egyhangú ; kopár hegyek, hegyláncok, óriási sziklatömbök : a Sierre Guaderramá szeszélyességei. Imitt-amott egy-egy fenyves is szövődik a tájképiünkbe, de

messziről ez is inkább lombos erdőnek látszik, mert a fenyőfák itt rendszerint nem sudárnövésűek, mint nálunk, hanem a vékony fatörzs tetején haragos zöld tús korona díszleg.

Láttunk nagyon sok spanyol falut ; ezek mindegyike csupán néhány házból áll. Igazán bámulatos, hogy miként élhetnek itt meg az emberek, ily kietlen, köves vidéken ? Ez azonban az országnak csak egyes területéről áll ; délkeleti és egyéb része máj tejjel-mézszel folyó vidék. Így pl. a malagai nővérek azt mondják, hogy náluk magától terem meg minden, úgyszólván nem is kell vetni, és mindamellett bőségesen aratnak. Ez persze andaluziai mondás ; azonban az bizonyos, hogy a malagai üde szőlőnek és narancsnak nincs párja a világon s oly potom-áron adják, hogy még a szegény is veheti.

Avila környékén a talaj kietlen, köves. Igazán bámulatos, miként élhetnek meg az emberek ! Nem egy helyen a szántó föld, — ha ugyan annak lehet nevezni — kétharmadrészben valóságos sziklahalmaz ; s mégis, ami körülötte kissé porhanyósabb talaj, azt már ássa, kapálja a szegény spanyol paraszt. Azaz, de hogy szegény ; inkább nagyon is gazdagnak mondható, mert van hite, még pedig mély, erős hite, amelyet a világon mindennél többre becsül, s amely őt meglegegedetté, boldoggá teszi, mosolyt varázsol ajkára, táncos jókedvet önt vérebe még akkor is, ha koplal, nélkülöz, ha szenvedés, vagy csapás éri.

Délben fél egykor érkezünk meg. A nővérek háza a Csodálatos Érem címét viseli ; benne minden kicsiny, igénytelen, szegényes. Ilyen lehetett a názáreti kis hajlék is valamikor. A házban mindössze öt nővér van, de annál több jelölt, kik itt a szeminárium u. n. előkészítő iskoláját végzik el. A jelöltekét voltaképpen a központi házban gyűjtik össze, ott kezdik őket megismerni, kipróbálni, oktatni, nevelni társulatunk szellemében. Az egyik titkár-

nővér foglalkozik velük naponkint délelőtt és délután egy-egy órán át. Csak innen kerülnek Avilába az előkészítő iskolába, ahol néhány hónapon át tanulmányozzák a lelki-élet abc-jét. Úgy a központi, mint az avilai házban nem a testi, mint inkább a lelki munkálkodásra fektetik a fő-súlyt. Igaz, hogy a jelöltek javarésze már az érett korban van, tehát már jártasak a házi teendőkben, s értenek a varráshoz, szabáshoz, hímzéshez is valamit.

Avila ősrégi címeres vár-város, mondhatni fellegrvár; egyfelől víztől, másfelől hatalmas gránitfalaktól körülvéve, s jellegzetes mintaképe a középkori műépítészetnek. A városnak gyönyörű fekvése van, mely némelyek szerint a szentföldre is emlékeztet. Olyan vidék ez, amely mintegy kihúzza a lelket porhüvelyéből, kiemeli a hétköznapi szürkeségből s az ember úgy érzi, mintha az Ur itt közelebb volna, mint másutt, talán azért, mert sok és nagy szentnek emléke fűződik e város történetéhez. A spanyol közmondás: „Avila esta hecha de cantos y santos!” „Avila sziklatömbökből és szentekből való” — is emellett bizonyít. A szeráflelkű szent Teréz, keresztről nevezett szent János, szent Vince vértanu-és társai szent Szabin és szent Christet e kiváltságos város szülőttei.

Két napot töltöttünk itt, amely bizony kevés volt ahhoz, hogy minden nevezetességét lássuk. Mindenekelőtt azt a kármel-kolostort néztük meg, ahová szent Teréz 400 évvel ezelőtt belépett. Láttuk ama lépcsőt, amelyen a kis Jézus megjelent neki, kérdezvén tőle: „Ki vagy?” — „Én Jézusról nevezett Teréz vagyok” — felelé a szent. „Én pedig Terézről nevezett Jézus vagyok” — viszonzá az édes Üdvözítő. Láttuk továbbá azokat az értekező cel-lákat is, ahol ismerőseivel, rokonaival oly jókedvűen el-csevegett s amely miatt az Ur édes szemrehányásokat tett neki; azt a cellát, ahol keresztről nevezett szent János őt meggyónattá; még most is ott áll az a szék, amelyen

e szent férfiú gyónatáskor ült. Minden, de minden változatlanul áll a maga régi helyén immár 400 év óta; ez szinte páratlan az egész világon.

Végre láttuk ama kis kertecskét is, ahonnan a kis Teréz öcsikéjével együtt megszökött, hogy misszióba menjenek. E szent helyen szakítottam magamnak emlékül néhány szál ibolyalevelet, de még valamit vittem magammal innen: néhány szikrát abból az apostoli tűzből, amely szent Teréz lelkét izzította; bár tüzet fogna és kigyulladna bennem is!

Szent Teréz apostoli működésének mustármagja a szent József kolostor. Ebben kezdte meg néhány társnőjével a karmeliták eredeti szabályainak megfelelő életet s ez később az egész karmel-intézmény reformtörekvéseinek oly hatalmas lendületet adott s terjedt el mindenfelé. A kolostort 10—10 m magas falak veszik körül; az összes ablakok erős vasráccsal ellátva, s ahol a vasrudak egymást keresztezik, körülbelül 20 cm hosszú, s kifelé álló vasszögek vannak. A fogadószoba egészen üres; benne egy közönséges húzó csengettyű. Az egyik fiülkében egy kis körbenforgatható faalkotmány látható, s ha beszélni óhajt az ember valakivel, a csengővel ad jelt, mire megjelenik az illető apáca s megkezdődik a társalgás, természetesen csak álló helyzetben és anélkül, hogy egymást láthatnák.

Ah! de boldogok vagyunk! — sóhajtottuk, hogy oly társulathoz tartozhatunk, ahol a kolostor védőfalai, meg a rácsozat, meg a cella, meg a fátyol is a lélekben található fel.

Később megtekintettük a város katedrálisát, amely még a XI-ik században építődpátú gránitból épült, gót stílusban s ami a legkülönösebb, víz fölött áll. Az egész építmény egy valóságos várnak a benyomását kelti a nézőben; egy alkalommal a papság védelmezte meg az

ellenséggel szemben. Vezetőnk: egy spanyol, de erősen német érzelmű kanonok, s nagy csodálkozásunkra kereken kijelentette, hogy vele együtt az egész spanyol papságnak és előkelőségeknek csak egy a vágya: az, hogy a háborúból mi kerüljünk ki győzelemmel és nyereséggel. — Adná a jó Isten!

Másnap visszatértünk Avilából szép verőfényes időben úgy, mint akiknek fényes a lelkük és tüdejük telítve van a magaslatok balsamos levegőjével.

A központi ház krónikájából.

(Folytatás.)

A történeteket megelőzőleg még a délelőtt folyamán Sikorszkyék 988 kornettet vittek szobájukba azzal a szándékkal, hogy még ma elszállíttatják a Fehérkeresztbe, pelenkának a kicsinyek számára. Nt. vizitátornőnk egy elismervény ellenében, fájó szívvel adta át őket. A liquidálóbizottság távozása után tehát legelőször is Sikorszkyék szobájába sietett, akik éppen kocsira rakni készültek kedves kornettjeinket, és kérte, hogy ne vigyék el addig, míg ő a városból haza nem jön; meg akart ugyanis győződni arról, vajjon jogos-e Sikorszkyék eljárása.

Mire nt. vizitátornőnk hazajött, Sikorszky már megkapta Fáber azon rendeletét, hogy az egész személyzet azonnal távozzék a házból. A kiutasítás természetesen nagyon fájón érintette őket, különösen az asszonyok egész nap sírtak. Sikorszky né oly megható színben adott keservének kifejezést, hogy Cyrilla nővérünk nyakába borulva zokogta el a válás érzékeny fájdalmait.

* * *

Délután 3 órakor Jozefa nővérünk, ki már 2 órakor ünnepélyesen visszafoglalta régi rezidenciáját, a portát,

jelenti, hogy az állami menhelyből 30 gyermeket hoztak; mit csináljon velük? — A vezető a főnöknőt kérte és nem a gondnokot, ami bizonyította, hogy ők is elismerik már jogunkat. Mentegetőzések között mondotta el, hogy Sikorszky ugyan telefonált nekik, hogy ne küldjék már a gyermekeket, de mivel ezek már fel voltak teljesen készülve, nem akarták a dolgot megmásítani. Az igazgató kéri, fogadjuk el még ezt a csoportot.

Nt. vizitátornőnk szívesen elfogadta a gyermekeket, de kijelentette, hogy gondozónőket nem vállal, mert van elég nővér, aki ért a gyermekneveléshez. Persze, a kis csapat egészen váratlanul jött, s ezért készületlenül is talált bennünket. Nagy munkába került, míg estére mind-egyiknek jó helyecskét készítettünk.

A gyermekekben az isteni Gondviselés intézkedését láttuk. Visszakaptuk ugyanis házunkat, de miből élünk meg ezután? Jövedelmi forrásaink elapadtak, s ha volna is pénzünk még egy ideig, a kommunisták azon címen üzhetnének ismét ki, hogy nem dolgozunk. Másrészt meg üresen áll a ház; ez szemet szúr ma, a mostani nagy lakásinségben. Mindenképen be kellett valamely művet telepítenünk, és kedvesebbet, alkalmassabbat, jelenlegi lelki állapotunkhoz illőbbet nem találhattunk volna, mint ezt a gyermekszereget, amelyet igazán maga a jó Isten küldött megmentésünkre, de vigaszunkra is.

Az I. emeletet rendeztük be nekik. A gyermekek, fiúk és leányok, különböző korúak voltak, kezdve az 5 hónapos babától fel a 17 éves korig. A nővérek mindjárt a legnagyobb lelkesedéssel és szeretettel látták a munkához, annál is inkább, mivel a szegény kis teremtesek igazán nyomorultak, elhanyagoltak, csenevészek voltak s ugyancsak rászorultak szeretetünkre. Első tekintetre meglátszott, hogy más anyag volt, mint az április elején érkezett kis csapat, és ami fő, imához voltak szoktatva.

A nevelést illetőleg semmiféle korlátokat, rendszabályokat nem küldtek velük, sőt a gondozónó, aki a menhelyből velük jött, a gyermekekkel együtt végezte el a napi imákat s maga jelenté ki, hogy ha az imádkozást megtillják, ő „malacokkal” nem foglalkozik tovább.

* * *

A délután folyamán boldogan díszítettük fel kis kápolnánkat; az oltárt, ahová, fájdalommal nélkülözött isteni Jegyesünket visszavártuk. Az oltár a rózsaszínű muskátli-díszsel gyönyörű látványt mutatott, s élénk kifejezője volt lelki hangulatunknak.

* * *

(Folytatjuk.)

Levélszekrény.

Többeknek: „Marillac Lujza koszorúja” című ünnepi díszelőadás szövegét szeptember végén nyomtatásban is megkaphatják a kedves nővérek, azért fölösleges annak leírásával vesződni. — Mint értékes olvasmányt esetleg Mária-gyermekeknek és ismerőseiknek is ajánlhatják eladásra. Kérjük kedves nővéreinket, szíveskedjenek velünk tudatni, hogy *hány példányt óhajtanak belőle*, mert csak annyit készítettünk. Ára számításunk szerint körülbelül 4 K lesz.

Mindenkinek: Minthogy Isten segítségével bízva reméljük, hogy a jobb viszonyok beálltával kis Központi Lapunk is gazdagabb tartalommal köszönthet be az egyes házakba, szeretettel kérjük kedves nővéreinket, szíveskedjenek vig óráiknak egy-egy kedves pillanatát csinosan kidolgozva a „Szünórák” rovata számára minél nagyobb számban beküldeni. Az elmúlt nagy idők bizonyára sok anyagot szolgáltatott arra, hogy mindannyian tudjunk egymásnak egy kis vidító csemegét feltálatni. Szeretettel várjuk az érkező levélkét, de szívesen fogadunk azért minden épületes, érdekes, rendkívüli eseményt is, ami az életet oly kedvesen változatosá teszi.

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
a magyarországi irgalmasnővérek számára.

6. ÉVFOLYAM. 1920. 8. SZÁM.

TARTALOM: Életre-halálra! — Boldog Lujza Anyánk elvei. VII. — Ébredés-Megújulás. VII. — Neveljünk az életre. Az ima szerepe a nevelésben. — Mit szólnak hozzá? — Megkésett levelek. IV. — A központi ház krónikájából. VII. — Boldog halál. — Levélszekrény.

Életre-halálra!

Kedves Olvasóim! Ma kisírt szemekkel köszöntök be hozzátok. Nagy veszély fenyegeti létemet. A nyomda manapság, — mint minden egyéb dolog — méregdrága. S a körülmény, hogy engem nem ezrével, hanem csak 200 példányban nyomtatnak, óriási költséget rak vállamra. Így a többi folyóiratokkal összehasonlítva, ijesztően drága vagyok. Meg is mondom őszintén: egyetlen példányom a melléklettel együtt 14 korona. Ez kissé sok, ugyebár?

De most figyeljete csak rám! A pálcát még nem törték el fejem fölött; ti, kedves Olvasóim, még kiséghettek a bajból, azért egy kis megbeszélésre hívlak magam köré. Tudjátok, a szerkesztő nagy matematikus; egyrészt az anyagi költséget nézi, másrészt pedig az erkölcsi hasznot latolgatja. Most az év végéhez közeledünk, s mielőtt egy újabb évfolyamot útnak indítana, az igazság mérlegére teszi mindkettőt. Ha úgy találja, hogy az anyagi költség felülmúlja az erkölcsi hasznot, akkor a szent szegénység értelmében kereken kimondja rám a ha-